

HUGH LOFTING

DOKTOR
DOLITTLE

Inglise keelest tõlkinud
KRISTA EEK

DOKTOR DOLITTLE

TEMA ERAKORDNE ELU
KODUSEL INGLISMAAL
JA HÄMMASTAVAD SEIKLUSED
VÕÕRASTEL MAADEL.
ESIMEST KORDA TEIE EES

Kirja pannud
HUGH LOFTING

Autori
illustratsioonid

SISUKORD

1. PEATÜKK	<i>Puddleby</i>	15
2. PEATÜKK	<i>Loomade keel</i>	23
3. PEATÜKK	<i>Jätkuvad rahamured</i>	35
4. PEATÜKK	<i>Sõnum Aafrikast</i>	45
5. PEATÜKK	<i>Pikk teekond</i>	55
6. PEATÜKK	<i>Polüneesia ja kuningas</i>	65
7. PEATÜKK	<i>Ahvide sild</i>	73
8. PEATÜKK	<i>Lõvide kuningas</i>	85
9. PEATÜKK	<i>Ahvide suurkogu</i>	95
10. PEATÜKK	<i>Kõige haruldasem loom</i>	103
11. PEATÜKK	<i>Must prints</i>	113

12. PEATÜKK	<i>Arstiteadus ja võlukunst</i>	121
13. PEATÜKK	<i>Punased purjed ja sinised tiivad</i>	133
14. PEATÜKK	<i>Rottide hoiatus</i>	141
15. PEATÜKK	<i>Berberi draakon</i>	149
16. PEATÜKK	<i>Huu-Huu teravad kõrvad</i>	159
17. PEATÜKK	<i>Ookeani lobasuud</i>	167
18. PEATÜKK	<i>Lõhnad</i>	175
19. PEATÜKK	<i>Kaljusaar</i>	185
20. PEATÜKK	<i>Rannikulinnake</i>	193
VIIMANE PEATÜKK	<i>Taas kodus</i>	201

Pühendan selle loo kõigile lastele –
nii neile, kes noored aastatelt, kui neile,
kes jäävad hingelt alati nooreks.

Puddleby

Ükskord ammu-ammu, palju aastaid tagasi, mil me vaarisad olid veel lapsed, elas arst, kelle nimi oli Dolittle, John Dolittle, dr. med. – „dr. med.” tähendab, et ta oli meditsiinidoktor ja päris arst, kes teadis kõigest väga palju.

Ta elas Inglismaal ühes väikeses linnas, mil nimeks Puddleby-on-the-Marsh. Kõik sealsed elanikud, nii noored kui vanad, tundsid teda nägupidi. Iga kord, kui doktor, kõrge torukübar peas, linnatänavatel jalutas, ütlesid linnaelanikud: “Seal läheb meie doktor! Küll tema on ikka tark mees.” Kõik koerad ja lapsed jooksid tema juurde ja sammusid ta kannul ning isegi kirikutornis elavad varesed kraaksatasid ja langetasid talle tervituseks pea.

Maja, milles doktor linna ääres elas, oli üpriski väike, kuid seda ümbritsev aed oli väga suur. Aias oli suur muruplats ja kivipingid, mille kohale olid kummardunud leinaremmeigate

oksad. Doktori majapidajaks oli ta õde, Sarah Dolittle, kuid aia eest hoolitses doktor ise.

Doktorile meeldisid väga loomad ja tal oli hulganisti lemmikloomi. Lisaks kuldkaladele, kes ujusid aia tagumises nurgas asuvas tiigis, elasid doktori sahvris küülikud, klaveris valged hiired, pesukapis orav ja keldris siil. Tal oli ka lehm koos vasikaga ja üks vana hobune, kes oli kahekümne viie aastane, ja kanad ja tuvid ja kaks lambatalle ja veel palju teisigi loomi. Doktori suurimateks lemmikuteks olid aga part Pat-Pat, koer Naks, põrsas Rui-Rui, papagoi Polüneesia ja öökull HUU-HUU.

Doktor Dolittle'i õde nurises sageli kõigi nende loomade üle ja ütles, et maja on nende tõttu alati korrast ära. Ühel päeval tuli doktori juurde keegi reumahaige vanaproua ja istus kogemata diivanil magava siili peale. See oli viimane kord, kui too proua doktor Dolittle'i juures käis – edaspidi sõitis ta igal laupäeval kümne miili kaugusele Oxenthorpe'i linna teise arsti juurde.

Siis tuli doktori juurde ta õde Sarah Dolittle ja ütles:

“John, miks sa arvad, et haiged peaksid tahtma sinu juures käia, kui su maja on otsast otsani loomi täis? Milline hiilgav arst lubaks küll täita oma vastuvõtutuba siilide ja hiirtega? See oli juba neljas patsient, kelle loomad on minema ajanud. Härra Jenkins ja kirikuõpetaja ütlevad, et nad ei tule enam ilmaski su maja lähedale, ükskõik kui haigeks nad ka jäävad. Muutume iga päevaga üha vaesemaks. Kui sa niimoodi jätkad, siis ei taha

enam mitte keegi linna koorekihist sind endale arstiks.”

“Aga mulle meeldivad loomad rohkem kui linna koorekiht,” ütles doktor Dolittle.

“Sa oled naeruväärne,” teatas õde ja lahkus toast.

Aja möödudes sigines doktori koju üha rohkem ja rohkem loomi, tema juures käivate inimeste hulk jäi aga üha väiksemaks. Lõpuks ei olnudki tal enam ühtegi patsienti peale kassilihamehe, kes oli kõigi loomade sõber. Kassilihamees ei olnud aga eriti rikas ja ta jäi haigeks ainult kord aastas – jõulude paiku, kui ta andis doktorile ravimipudelikesse eest kuus penni.

Kuus penni oli aga liiga vähe, et selle toel ära elada – isegi toona, mil elu oli palju odavam –, ning kui doktoril poleks olnud varutud rahakarpi veidike raha, siis ei tea keegi, mis temast oleks saanud.

Doktor hankis lemmikloomi aga üha juurde ja kuna nende toitmiseks kulus palju raha, hakkas karp tasapisi tühjenema.

Lõpuks müüs doktor maha oma klaveri ja kolis hiired ümber kirjutuslauasahtlisse, kuid peagi hakkas seegi lisaraha kokku kuivama ning ta pidi müüma maha ka oma pruuni pühapäevaülikonna. Ta jäi üha vaesemaks ja vaesemaks.

Kui doktor Dolittle nüüd linnatänavatel jalutas, kõrge torukübar peas, ütlesid linnaelanikud üksteisele: “Seal läheb meditsiinidoktor John Dolittle! Ta oli kord kogu Lääne-Inglismaa kuulsaim arst ... Vaadake teda aga nüüd! Ta on puruvaene ja ta sokid on täiesti auklikud !”